

Prædiken Nytårsdag 2025. Steffen Ringgaard Andresen

Nytårsdag 2025 1.tr kl. 10.00
Radiotransmitteret
716,56 – 115,713, (evt. 208),712

I Jesu navn

Hvad er et navn?

Dit navn, Montague, er hverken en fod, en arm, et ansigt, eller nogen del af mennesket.

Åh, vælg et andet navn.

Siger Julie til Romeo.

For hvad er et navn? Det, vi kalder en rose, ville dufte lige sødt, hvilket navn den end havde.

Vi, der ser Shakespeares tragedie, ved noget andet.

Romeo kan ikke vælge et andet navn. Julie heller ikke.

De bærer deres stridende familiers navne. Navnene følger og forfølger dem igennem hele tragedien, og Julies ønske om et skæbnebrud skal vise sig umuligt.

Evangeliet tilbyder os ikke desto mindre på en Nytårsdag et andet navn end vores eget at leve i og forkynder os et skæbnebrud.

Før var vi bevogtet. Nu er vi frie. Før var vi under en opdrager, nu er vi Guds børn. Skriver Paulus.

Ordet *opdrager* får mig til at tænke på et udsagn af den canadiske psykolog Jordan B. Peterson, som jeg har læst med blandet fornøjelse.

For os, skriver han, er fremtiden, som symbolsk ide, en kritisk faderfigur.

Vi kommer tilbage til den kritiske faderfigur. Vi skal først som Paulus op i den store bibelhistoriske fortælling om menneskene.

Tanken om arbejdet præsenteres i samme bibelske kapitel som fortællingen om Syndefaldet. Eva og Adam skal arbejde, så de sveder. Og så introduceres offertanken. Kain og Abel skal ofre deres bedste frembringelser.

De er sendt ud af Edens Have. Afskåret adgang tilbage til det ubekymrede paradisiske her og nu. Nu må de bekymre sig for morgendagen. Fremtiden. Fremtiden er i sidste ende det sted, hvor de sendes hen for at dø. Men de kan holde den på afstand. De kan slide for føden og ofre det bedste. Og sådan tegner den første familie et mønster op for

os: *At noget endnu bedre kan opnås i fremtiden ved at opgive noget værdifuldt i nutiden.* Skæbnens kausalitet. Livets matematik.

De ultimative ofre gav man til den Gud, der holder fremtiden i sin hånd. Og sådan blev Gud til en, man forhandler med.

Vi ofrer ikke til Gud.

Næ.

Men vi aser og vi maser. Vi ofrer en hel del. Og forhandler med... ja, men hvem?

Alt det, vi skal nå. Alt det, vi frygter vi ikke kan godt nok. Alt det, vi skal sætte i scene. Alt det, vi frygter ikke ser godt ud. Al denne *fear of missing out – fomo*, som det hedder på moderne dansk. Frygt for at gå glip.

Hvem af os kan sige sig fri for at være smittet af perfektionskulturens fremadstræbende foretagsomhed?

Jeg tror det giver mening at sige, at inde i dén kultur bor der, som symbolsk ide, en kritisk faderfigur.

Nej, vi ofrer ikke til Gud i klassisk forstand. Vi lever i en anden kultur.

Men vi trænger til det samme tigerspring ud af den, som Jesus foretog den gang.

Fra den uigenkaldelige fejltagelse og skridtet trådt helt ved siden af til tilgivelse.

Fra slaveri under perfektionsidealer til friheden ved synders forladelse.

Fra hamsterhjulets løb på stedet til ubekymrethed.

Fra kampen om at få armene rundt om alt inden for rækkevidde for at gøre det til vores eget til at slå dem om vores næste i omsorg.

Fra frygten for ikke at kunne følge alt til dørs til modet til at sætte os selv i spil og leg med hinanden, uden at vide på forhånd, hvad der kommer til at ske.

Fra den kritiske figurs kontante adfærdsregulering til troens tillid til overbærenhed.

Vi kan jo begynde med at ønske hinanden Godt Nytår i Jesu navn.

Amen

Kirkebøn:

Gud over tid og evighed,

vi beder dig:

glæd os med jordens gaver,

velsign os med din Ånd

og mæt os med evighed.

Vi beder for din kirke.

Lad den gøre det levende billede af Jesus gældende iblandt os.

Vi beder for Kong Frederik, Dronning Mary, Kronprins Christian, Dronning Margrethe og hele det kongelige hus.

Vi beder for regering og folketing og al øvrighed.

Hjælp dem og os alle til ikke at bekrige hinanden med krav om egne værdier, men til at skabe en fælles verden.

Vi beder for alle ramt af krig og vold og for dem, der med sig selv som indsats arbejder for heling ude i verdens brændpunkter.

Vi beder for alle, der har mistet nogen, der var livet for dem.

Vær du selv vores og alle vore dødes lys, fred og velsignelse.

Som motet sang koret *Der skinner et lys fra en stjerne.*

Tekst Kaj Munk

Melodi Hamburger.

Arrangement Hanne Kuhlmann

Altergangen er kontinuerlig i dag.

Man går op og får et brød, dypper det i vinen og sætter sig ned igen.

Apostolsk velsignelse:

Lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde

og Guds kærlighed

og Helligåndens fællesskab

være med os alle!

Vi synger nr. 115: Lad det klinge sødt i sky